

ZSOLTÁROK KÖNYVE

71-80.

A 71.-ik zsoltár az idős ember zsoltára. Dávid vörös haja megsürkült. Nehéz élete volt, mert sok elkötelezett barátjával szemben igen sok felesküdt ellensége is volt neki. Dávid folyamatosan imádkozott az ellenségeivel kapcsolatban, akik mindig a pusztulását akarták.

Az Úr azt mondta neki, hogy „a kard nem fog eltávozni a te házadból”, és így idős korára is háborgatták ellenségei.

Ebben a zsoltárban is az Úrhoz kiált, az Ő védelmét kéri:

Hozzád menekülök, URam, ne szégyenüljek meg soha!

Ments meg, szabadíts meg irgalmasan! Fordítsd felém füledet, és segíts meg!

Légy erős kösziklám, ahova mindig mehetek, melyet segítségemre rendeltél, mert te vagy az én sziklaváram.

A Bibliában olvashatjuk, hogy „erős vár az Úr neve, az igazak benne találnak szabadulást”. Hányszor futottunk az Úr nevének védelmébe? Hányszor néztünk szembe a veszéllyel, és Jézus neve automatikusan is kiszaladt a szánk? Ő az erős vár, a biztonság és a menedék. Milyen nagyszerű dolog megtalálni az Ő dicső menedékvárát Jézus Krisztusban. Róla írja a zsoltáros, hogy *Aki a Felséges rejtekében lakik, a Mindenható árnyékában pihen.*

Istenem, ments meg a bűnösök kezéből, az álnok és erőszakos emberek markából!

Mert te vagy, Uram, reménységem, te vagy, URam, bizodalمام ifjúkorom óta.

Isten nemcsak egy reménység számunkra, hanem az egyetlen bizodalمام is számunkra.

Te voltál támaszom születésem óta, te hoztál ki anyám méhéből, téged dicsérlek szüntelen.

Sokan csodálkoznak rajtam, mert te vagy erős oltalmam.

Szám dicséreteddel van tele, dicsőítlek mindennap.

Öregkoromban se vess el engem, ha elfogy az erőm, ne hagyj el!

Mert ellenségeim azt mondják rólam, akik életemre törnek, így tanácskoznak:

Elhagyta őt Isten, üldözzétek, fogjátok meg, mert nincs, aki megmentse!

Ó Isten, ne légy távol tőlem, Istenem, siess segítségemre!

Megszégyenülve vesszenek el, akik ellenem támadnak! Borítsa szégyen és gyalázat azokat, akik veszemre törnek!

Dávid ismét az ellenségeivel kapcsolatban kéri Istent, hogy intézze el őket. A tragédia az, hogy még öregkorában sem lehetett nyugalma tőlük, nem pihenhetett, mivel a Betsabéval elkövetett bűn miatt a „kard nem távozott az ő házából.”

Én pedig szüntelenül remélek, és folyton dicsérlek téged.

Dávid Isten szíve szerint való ember volt, és annak ellenére, hogy ellenségek szorongatták, mégis mindig közel volt Isten szívéhez.

Ennek egyik oka az volt, hogy szüntelenül dicsőítette Istent.

Igazságodról beszél a szám és szabadító tetteidről mindennap, bár nem tudom felsorolni őket.

Az ÚRnak, az én Uramnak nagy tetteit hirdetem, egyedül a te igazságodat emlegetem.

Istenem, te tanítottál ifjúkorom óta, mindmáig hirdetem csodáidat.

Istenem, ne hagyj el késő vénségemben sem, míg csak hirdethetem hatalmadat, nagy tetteidet a jövő nemzedéknek.

Istenem, igazságod a magas égig ér, mert hatalmas dolgokat vittél véghez. Van-e hozzád hasonló, Istenem?

Sok nyomorúságot és bajt láttattál velem, de újra megelevenítesz, még a föld mélyéből is újra fölhozol engem.

Dávid kijelenti a feltámadásban vetett hitét: *de újra megelevenítesz, még a föld mélyéből is újra fölhozol engem.*

Krisztussal kapcsolatban a következő prófécia is olvasható Dávidtól:

Mert nem hagysz engem a holtak hazájában, nem engeded, hogy híved leszálljon a sírba.

A Biblia szerint a Hádész nemcsak egy olyan sírhely, amelybe a testet eltemetik, hanem annál több. A Hádész a föld gyomrában található, és ezen a helyen tudatos állapotban vannak a halottak. Amikor tehát Dávid azt mondta, hogy *de újra megelevenítesz, még a föld mélyéből is újra fölhozol engem*, akkor erre a helyre utal, ahová az ember lelke került a halál után.

Jézus Krisztus feltámadása előtt ez a hely két részből állt, amelyet egy szakadék választott el egymástól: az egyik, ahol Ábrahám vigasztalta a lelkeket, a másik pedig a kínok helye volt. Amikor Jézustól jelt kívántak, ezt mondta:

E gonosz és parázna nemzedék jelt követel, de nem adatik neki más jel, csak a Jónás próféta jele...

Mert ahogyan Jónás három nap és három éjjel volt a hal gyomrában, úgy lesz az Emberfia is a föld belsejében három nap és három éjjel.

Jézus lement oda, és prédikált az ott fogva tartott lelkeknek, és kivezette őket a fogságukból, beteljesítve az Ézsaiás 61.-ben levő próféciaát.

Az Ótestamentumban nem sok utalás van a feltámadásban vetett hitre, de Dávid itt erre utal. Jób is utalt rá, hogy amikor a teste elporlad, akkor meg fogja látni az Urat az utolsó napokban.

Igen nagyvá teszel, hozzám fordulsz, és megvigasztalsz.

Én is magasztallak hárfával, hűségédért, Istenem! Lantot pengetve éneklek neked, Izráel Szentje!

Ujjong az ajkam, ha tenéked zenghet, lelkem is, amelyet megváltottál.

Nyelvem is mindennap emlegeti igazságodat, mert szegény és gyalázat érte azokat, akik vesztetre törtek.

Dávid énekkel dicsérte az Urat, amelyet hárfán kísértek, és Isten igazságáról beszélt egész nap.

A 72.-ik zsoltárt Salamonnak címezték, de olvasása közben láthatjuk, hogy ez sokkal távolabb mutat Salamonnál, mert ez egy prófécia a Dávidnak ígért Fiúval kapcsolatban: Jézus Krisztusról van szó, aki Dávid trónján ülve fog uralkodni igazságban az örökkévalóságban. Ezért a zsoltár kettős értelmezéssel bír.

Salamoné. Isten! Add törvényeidet a királynak, és igazságodat a király fiának,

Amikor Jézus Krisztus ismét eljön, akkor az első dolga a föld megítélése lesz.

hogy igazságosan ítélje népedet, és törvényesen a nyomorultakat.

Teremjenek a hegyek békét a népnek, és a halmok igazságot!

Szolgáltasson igazságot a nép nyomorultjainak, segítse meg a szegényeket, de tiporja el az elnyomókat!

*Éljen addig, míg nap és hold lesz, nemzedékről nemzedékre!
Mint amikor eső hull a rétre, és zápor áztatja meg a földet:
úgy virágozzék napjaiban az igazság, és legyen nagy békesség, amíg meg nem szűnik a hold.*

Látható a szóhasználatból is, pl. nemzedékről nemzedékre, hogy mindez távolabb mutat Salamonnál, arra az igazságos Királyra, akit Isten ígért Dávid trónjára mindörökké, amíg a hold meg nem szűnik.

*Uralkodjék tengertől tengerig, és a folyamtól a föld széléig.
Hajtsanak térdet előtte a pusztalakók, nyalják a port ellenségei!
Tarsísnak és a szigeteknek királyai hozzanak ajándékot, Sába és Szeba királyai fizessenek adót!
Boruljon le előtte minden király, minden nép őt szolgálja!*

*Jézus nevére minden térd meghajoljon, mennyeieké, földieké és földalattiaké;
és minden nyelv vallja, hogy Jézus Krisztus Úr az Atya Isten dicsőségére.*

A dicsőséges Királyság Korában a föld királyai mind Jézus elé hozzák ajándékaikat, és előtte fognak leborulni, Őt fogják szolgálni. Kik ezek a királyok?

A Jelenések 1:7-ben olvashatjuk:

*aki szeret minket, és vére által megszabadított bűneinktől,
aki országa népévé tett minket, papokká az Isten, az ő Atyja előtt: övé a dicsőség és a hatalom örökkön-örökké.*

A Jelenések 5-ben pedig a megváltott szentek mennyei énekét hallhatjuk:

*„Méltó vagy arra, hogy átvedd a könyvet, és feltörd annak pecsétjeit, mert megöletted és véreddel vásároltad meg őket Istennek minden törzsből és nyelvből, minden nemzetből és népből;
és királysággá és papokká tetted őket a mi Istenünknek, és uralkodni fognak a földön.”*

Ez az egyház - a királyok, akik leborulnak, azok ti vagytok, az Ő egyháza.

Mert megmenti a segítséget kérő szegényt, és a nyomorultat, akinek nincs segítője.

Megmenti a nincstelent és a szegényt, a szegény embereket megsegíti.

Elnyomástól és erőszaktól megváltja őket, mert drága számára a vérük.

Éljen ő, és adjanak neki sábai aranyat, imádkozzanak érte szüntelen, és áldják őt minden nap!

Legyen bőven gabona az országban, a hegyek tetején hullámozó kalászosok legyenek olyanok, mint a Libánon; virágozzanak a városok, mint földön a fű!

Maradjon meg neve örökké, terjedjen híre, amíg a nap ragyog! Nevével mondjanak egymásra áldást; mondja őt boldognak minden nép!

Áldott az Úristen, Izráel Istene! Egyedül ő tud csodákat tenni!

Áldott legyen dicső neve örökre, töltse be dicsősége az egész földet! Amen, ámen.

Itt végződnek Dávidnak, Isai fiának az imádságai.

Itt érünk a zsoltárok második könyvének végére. Említettük már, hogy a zsoltárok 5 könyvből állnak, és ezek mindegyike egy-egy áldásmondással végződik. Itt például: *, töltse be dicsősége az egész földet! Amen, ámen.* Itt a vége Dávid imádságainak.

A harmadik könyv Ászáf zsoltáiraival kezdődik. Ászáf Dávid fő zsoltárosa, a zenészek vezetője volt az ő udvarában. Nem tudjuk pontosan, hogy Ászáf az ő neve vagy titulusa volt.

Egyes zsoltárok már Dávid uralkodása után keletkeztek, sőt néhány zsoltár már a királyság pusztulásának idejéről tanuskodik, ami azt jelenti, hogy ezek Salamon uralkodása után íródtak.

A 73.-ik zsoltár egy Istennel kapcsolatos alapigazság kijelentésével kezdődik:

Milyen jó az Isten Izráelhez, a tiszta szívűekhez!

Nagyon fontos, hogy alapvető igazságokra alapozzuk életünket, mert mindnyájan olyan eseményekkel fogunk szembenézni életünk során, amelyeket nem fogunk megérteni. Nehéz és fájdalmas dolgok lesznek, amelyek megkérdőjelezzik majd Isten jóságát és szeretetét. Ha Isten jó, akkor miért engedi meg, hogy ez a tragédia velem megtörténjen? Ha Isten szeret engem, akkor miért engedi meg, hogy megtapasztaljam ezt a szívfájdalmat?

Nem minden dolgot értek meg, ami velem történik az élet során, és eltökéltem, hogy amikor egy számomra érthetetlen helyzettel kell szembenéznem, akkor arra fordulok amit már megértettem. Ezek az alapvető igazságok, amelyek közül az egyik az, hogy Isten jó, Ő szeret engem, és „minden azok javára munkálkodik, akik szeretik Istent.” Ezért a nehézségeimet hitből fogadom el, mert tudom, hogy Isten urakodik az életem felett, Ő engedte meg ezeket a körülményeket, és tudom, hogy bármennyire is keserű elviselni ezeket, mégis Isten e körülményeken keresztül dolgozza ki az Ő jó és tökéletes tervét az életemre. Ezt elfogadom, és imádkozom hozzá, hogy mindebből az Ő jó szándékainak megfelelő dolgokat munkálja ki.

Ha nem lennének megalapozva ezekben az alapvető igazságokban, akkor az ilyen megpróbáltatások teljesen maguk alá gyűrnének. Láthatunk olyan kersztényeket, akik nagyon jók az Úrral való járásban egészen addig, amíg a megpróbáltatásuk el nem kezdődik, de ezt már nem tudják kezelni. Ennek az az oka, hogy nem sajátították el az Írás igazságainak alapköveit.

Vannak olyanok akiket arra biztatnak, hogy bízzanak Istenben, mert Ő meg fogja gyógyítani őket minden betegségükből. Ha aztán megérkezik a betegség vagy a halál, akkor képtelenek kezelni ezt a helyzetet, mert nincs megfelelő megalapozásuk Isten Igéjében és az igazságban. Így, amikor az alapzat megremeg, akkor nincs hova meneküljenek.

Jézus azt mondta, hogy az ostoba homokra építette a házát, és a hullámok áldozata lett, de a bölcs sziklára építkezett és a háza megmaradt. Lukácsnál olvashatjuk, hogy a bölcs mélyre ásott, és alapvetően szükséges, hogy szilárdan megalapozzuk Istennek való kapcsolatunkat, és ezt az alapot helytálló koncepciókra kell építeni, amelyeket az Isten Igéjében találhatunk.

Tudom, hogy Isten jó, erre mindig emlékezni kell, mert ezt az igazságot az életem tapasztalatai meg fogják kérdőjelezni. De tudat alatt mindig tudom, hogy Isten jó!

A zsoltáros tehát ezzel az igazsággal kezdi, de eztán teljesen mással folytatja:

*De az én lábam majdnem megcsúszott, kis híján elestem jártomban.
Mert felindultam a kérkedők miatt, látva a bűnösök jólétét.*

A törvény azt mondja, hogy ne kívánd a másét. Az Új Testamentum pedig azt mondja, hogy az irigység a testből fakad. Ha a szememet leveszem Istenről és az embereket figyelem, akkor könnyen irigység áraszthat el a bűnösök jóléte miatt. Nagy élevezet lehet egy saját repülő, jacht, gyönyörű birtok, tökéletes zöld gyep. Látjuk ezeket, hallunk ezekről, és amikor még a lakbérünk kifizetése is gondot okoz, akkor arra gondolunk, hogy igazságtalan dolog, hogy egyesek 2 millió dollárt adhatnak egy idióta festményért, és nekünk még a McDonalds-ra sem jut.

Irigykedni kezdünk az ő gazdagságukra, és így gondolkozunk: „Uram, én szeretlek téged, hűségesen járok gyülekezetbe, imádkozom, megtartom fogadalmaimat, engedelmeskedek neked, és mégis ilyen

nehézségeim vannak, mégis pénzügyi gondok gyötörnek, és ráadásul még a gyerekek is betegek. Lám, azok az emberek pedig nem is gondolnak rád, csak amikor káromolják a Te nevedet, istentelenek és igazságtalanok, de mégis áldottak és jólétben élnek, és több van nekik, mint amennyit a szívük ki tud gondolni.

Körbetekintünk a világ vétkei számolgatva, és mindezt nagyon nehéz elviselni. Azt gondolnánk, hogy ha Isten jó, akkor a jókat megáldaná, és lecsapna a gonoszokra.

A zsoltáros most elkezd sorolni a gonoszok jólétének előnyei. Meg kell azonban jegyezzük, hogy ezek a dolgok nem mindig igazak, de a Sátán oly módon tudja elültetni ezeket a gondolatokat az agyunkban, hogy tudjon majd erre építeni, túlozni. Ennek következtében olyan elhamarkodott általánosításokat kezdünk hangoztatni, amelyeknek igen kevés igazságtartalma van. Ugyanakkor nem ismerjük fel, hogy tévedünk, mert el vagyunk keseredve, és jó nagyra akarjuk felfújni a dolgot.

Mert halálukig sincsenek kínjaik, és kövér a testük.

Nincs részük az emberek gyötrelmében, nem érik őket csapások, mint más embereket.

Ez nem igaz, mert a gonoszoknak is vannak gyengeségei, ők is lesznek betegek, ők is kerülnek tolószékbe, akárcsak bárki más.

Ezért a kevélység nyakláncát hordják, és az erőszak köpenyébe burkolóznak.

Jómódjukban kérkedve néznek szét, szívükben öntelt gondolatok járnak.

Gúnyolódnak, gonoszul beszélnek, elnyomással fenyegetőznek dölyfösen.

Az ég ellen is feltájtják szájukat, nyelvükkel megszólják a földet.

Ezért fordul feléjük a nép, és mohón isszák szavaikat, mint a vizet.

Ezt mondják: Honnan tudná ezt az Isten? Lehet-e tudomása erről a Felségesnek?

Másszóval, tagadják Isten létét.

Íme, ilyenek a bűnösök! Háborítatlanul gyarapítják vagyonukat szüntelen.

Miután a zsoltáros ezeket megfigyelte, hibás következtetésre jutott, hisz a Sátán ezeket a helyzeteket mindig arra használja, hogy téves következtetésekre jussunk:

De én hiába tartottam tisztán a szívemet

Nem éri meg igaz életet élni, nem éri meg jónak lenni, mert úgyis a gonoszok kapnak meg minden jót.

hiába mostam kezemet ártatlanságomban,

mert csapások értek mindennap, fenyítések minden reggel.

Már arra gondoltam, hogy én is úgy beszélek, mint ők, de akkor megtagadtam volna fiaid nemzetségét.

Elgondolkoztam rajta, meg akartam érteni, de túl nehéznek tűnt nekem.

Az életben mindig lesznek fájdalmas dolgok, és vannak olyan fájdalmak, amikre még emlékezni sem akarunk, hanem valahogy ki akarjuk törölni az emlékezetünkéből.

Helytelen azt hinni, hogy minden esemény miéértjéért tökéletesen meg kellene értsünk. Mindig hajlamosak vagyunk a racionális oldalt keresni.

Miért engedte meg Isten, hogy egy keresztény hölgyet megerőszakoljanak és megöljenek a saját otthonában? Meg akarjuk érteni ezt, de ez lehetetlen. Tudjuk, hogy Isten jó. Hogy miért engedte meg ezt?

Nem tudjuk, nem tudhatjuk megérteni, és nincs semmi értelme úgy tenni, mintha értenénk. Sok olyan megtapasztalásban van részünk az élet során, amit nem érthetünk.

Gyakran jönnek hozzám emberek és azt kérdezik, hogy „Chuck, nem tudom, hogy Isten miért...?” A válaszom, hogy „Ne is mondd tovább, mert én sem tudom.” Nem tudhatom az Isten miértjeit, nem vagyok Isten, nem modhatom meg, hogy Isten miért enged meg bizonyos dolgokat.

A lelkeszi pályám elején nagyon nagy nyomás nehezedett rám, mert azt gondoltam, hogy mindenki kérdését meg kell válaszoljam. Fiatal voltam, és még ha nem is tudtam a választ, mégis ki akartam egyet okoskodni. Istennek hála, hogy most idősebb koromban az emberek már nem várják el, hogy mindent tudjak. Nagyon sok kérdésre egyszerű a válaszom: „Nem tudom.” Nagyon megnyugtató, hogy eljutottam arra a pontra, amikor őszintén válaszolhatom azt, hogy nem tudom. Nem tudok minden választ, nem tudom az Isten miértjeit.

Nagyon nehéz dolog ez, mert Istent képviselem az emberek felé. Az emberek pedig tudni akarják, hogy Isten miért engedte meg hogy ez történjen a kislányukkal, a feleségükkel. Az a fájdalmas igazság, hogy nem tudom.

A zsoltáros lába megcsúszott, és majdnem elbukott, mert ezekre a dolgokra gondolt...

Végül elmentem Isten szent helyére, és megértettem, hogy milyen végük lesz.

Isten szentélyébe lépve kitárult a láthatár előtte, és ez a legnagyobb értéke annak, hogy Isten házába lépünk, mert az Ige tanulmányozása ezt a kitárult horizontot eredményezi, hisz az örökkévalóság szempontjaiból kezdünk vizsgálgódní.

Amikor az életem gondjaival küszködök az a legnagyobb baj, hogy ezeket csak szűk látókörben vizsgálom: csak a ma, a holnap és a jövő hét érdekkel, mert most érzem magam kényelmetlenül, most vagyok szomorú, most vannak nehézségeim. Azonnali enyhülést akarok.

Amikor Isten az életemben munkálkodik, akkor Ő az örökkévalót veszi figyelembe, az örökkévaló értékeket tartja szem előtt. Sokkal jobb nekem, ha az életet csonkán élem le, és végül vele leszek az örökkévalóságban, mint az, ha épen élem le ezt az életemet, de aztán a pokolba kerülök. Mivel Isten az örökkévalóra figyel, ezért sokszor azt kell elvegye tőlem, amit drágának és értékesnek tartok azért, hogy ki tudja munkálni az örökkévaló tervét az életemben. Engem persze csak az érdekkel, hogy valamit elvesztettem: „Ó, Uram, miért vetted el?” Isten pedig látta, hogy mit tett velem az, és mennyire elvont engem a vele való kapcsolatától, ezért eztán kivette az életemből, mert Őt az én örökkévaló jólétem érdekli.

Amikor Isten szentélyébe jövünk, akkor az örökkévalóság tudatába kerülünk, és akkor tisztán látjuk a dolgokat. Ahogy Pál mondta:

nem a láthatókra nézünk, hanem a láthatatlanokra, mert a láthatók ideig valók, a láthatatlanok pedig örökkévalók.

Ezért a jelen szenvedései méltatlanok arra, hogy a bennünk kinyilatkozó dicsőséggel hasonlítsuk össze őket.

Nézzünk fel Jézusra, a hit szerzőjére és beteljesítőjére, aki az előtte levő öröm helyett - a gyalázattal nem törődve - vállalta a keresztet

Néha olyan keresztet kapunk, amelyet megvetünk, és nem akarunk cipelni: „Atyám, ha lehetséges vedd el tőlem e pohárt”, nem akarok ezen keresztül menni, nem akarom ezt a veszteséget elviselni. Mégis Isten a

nyakunkba rakja mindezt, mert Ő előretékint az eljövendő dicsőségre és az örökkévaló előnyökre, amelyet eltervezett számunkra az örökkévaló Királyságában.

*Végül elmentem Isten szent helyére, és megértettem, hogy milyen végük lesz.
Bizony, sikamlós talajra állítottad, és pusztulásba döntöd őket!
Hogy fognak elpusztulni egy pillanat alatt! Végük lesz, semmivé lesznek rémületükben.*

Ezt a szövegrészt használta fel Jonathan Edwards a Bűnösök a haragos Isten kezében című írásához. Talán ez volt a leghatásosabb prédikáció, amit valaha mondtak az amerikai kontinensen. Jonathan Edwards egy rövidlátó öreg puritán volt ekkor. Leírta a prédikációját, és a szeméhez közel tartva a papírt felolvasta a hallgatóságnak, akik közül sokan még a befejezés előtt térdre esve könyörögni kezdtek Istenhez, hogy irgalmazzon nekik. E prédikációjában a bűnösöket jégen csúszkáló emberekhez hasonlítja, akik a pokol szájánál egy hajszálon függenek, és a pusztulásuk bármely pillanatban bekövetkezhet. Isten nem tartozik azzal, hogy életben tartson, hogy fenntartson.

A zsoltáros látta a gonoszság végét, amely nem igazán kellemes. Mennyire ostoba dolog őket irigyelni, hisz lámcsak hogyan végzik.

*Hogy fognak elpusztulni egy pillanat alatt! Végük lesz, semmivé lesznek rémületükben.
Mint ébredés után az álmkép, úgy tűnik el képük, ha fölserkensz, Uram!
Ha keseregne a szívem, és sajogna a bensőm,
akkor olyan ostoba és tudatlan volnék veled szemben, mint az állat.
De én mindig veled leszek, mert te fogod jobb kezemet.
Tanácsoddal vezetsz engem, és végül dicsőségembe fogadsz.*

Milyen gyönyörű az életem, hisz Isten velem van, a kezemet fogja, vezet engem a tanácsaival és amikor az út végére érek, akkor befogad az Ő dicsőségébe.

*Nincs senkim rajtad kívül a mennyben, a földön sem gyönyörködöm másban.
Ha elenyészik is testem és szívem, szívemnek kösziklája és örökségem te maradsz, Istenem, örökké!
Bizony, elpusztulnak azok, akik eltávolodnak tőled. Kiirtod mindazokat, akik elhagynak téged!
De nekem olyan jó Isten közelsége! Uramat, az URat tartom oltalmamnak. Hirdetem minden tettetted.*

A zsoltáros majdnem elcsúszott, de végül megértette, hogy a gonoszok voltak igazán csúszós helyen, nem ő.

A 74.-ik zsoltár a közelgő pusztulásról szól, amelynek közepette úgy tűnik, hogy Isten visszavonult, nem tett semmit, hogy megakadályozza ezt a pusztulást. Ő engedte meg mindezt, és még nem látszik kezének munkája, hogy megszabadítsa az embereket.

*Miért vetted el, Istenem, oly régóta, miért lángol haragod lefelé nyája ellen?
Gondolj gyülekezetedre, amelyet hajdan létrehozta, örökségedre, a néptörzsre, amelyet megváltottál, a Sion hegyére, amelyen laktál!
Irányítsd lépteidet a régi romokra! Szentélyekben az ellenség mindent lerombolt!
Ellenségeid ordítottak kijelentésed helyén, és kitűzték ott jelvényeiket.
Olyanok voltak, mint akik a sűrű fák közt fejszét emelnek magasra.
Még faragványait is mind összetörték fejszékkel és baltákkal.*

Az Isten házának elpusztítását írja le, aminek során fejszével tették tönkre a gyönyörű faragott munkákat, amelyek Isten szentélyében voltak elhelyezve.

Lángba borították szent helyedet, porig alázták neved hajlékát.
Igázzuk le őket egészen! - mondták magukban, és fölperzselték az országban Isten minden hajlékát.
Jeleket nem látunk, próféta nincs többé, és senki sem tudja, meddig tart ez még?
Isten, meddig gyalázhat az ellenfél? Örökké csúfolhatja nevedet az ellenség?
Miért tartod vissza kezedet? Emeld föl jobbodat, végezz velük!
De Isten a királyom kezdettől fogva, aki szabadító tetteket vitt véghez a földön.
Te szorítottad vissza erőddel a tengert, te törted össze a tengeri szörnyek fejét.
Te zúztad szét a Leviátán fejeit, és a puszta népének adtad eledelül.
Te fakasztottál forrást és patakot, te szárítottál ki bővizű folyókat.
Tiéd a nappal, az éjjel is tiéd, te tetted helyükre a csillagokat s a napot.
Te szabtd meg a föld minden határát, te alkottál nyarat és telet.
Erre emlékezz, URam, mert ellenség gyaláz, és bolond nép csúfolja nevedet.
Ne dobd oda gerlicédet a vadaknak, nyomorultjaid életéről ne feledkezz el végképp!
Tekints szövetségedre, mert erőszakkal vannak tele az ország legeldugottabb helyei is!
Ne maradjon meggyalázva az elnyomott, dicsérje nevedet a nyomorult és a szegény!
Szállj perbe, perelj, Istenem! Gondold meg, hogy a bolond mennyire gyaláz téged szüntelen!
Ne felejtse el ellenségeid hangját, támadóid egyre növekvő zajongását!

A 75.-ik zsoltár

Magasztalunk, ó Isten, magasztalunk téged, mert közel van neved azokhoz, akik hirdetik csodáidat.

Isten válasza következik:

Én állapítom meg azt az időt, amikor igazságot szolgáltatok.
Ha meginog a föld és minden lakója, én megszilárdítom oszlopait! (Szela.)

A zsoltárokból gyakran megtaláljuk Isten válaszát, és ez mindig nagyszerű dolog, amikor Isten közvetlenül megválaszolja az imát, a siralmat. Ez így van a 32.-ik, a 65.-ik, a 91.-ik zsoltárban is.

A kérkedőknek ezt mondom: Ne kérkedjete! A bűnösöknek pedig: Ne legyetek fennhéjázók!
Ne legyetek olyan fennhéjázók, ne beszéljete nyakasan, gőgösen!
Mert nem keletről, nem nyugatról, nem is a puszta felől jön a fölmagasztalás,
hanem Isten fog ítélni: egyiket megalázza, másikat fölmagasztalja.

Ez számomra azt mutatja, hogy értelmetlen reklámozni saját magunkat, saját erőfeszítéseinket, vagy akár Isten terveit is. Olyan sok gyülekezet hirdeti magát, és én is ebben a csapdában voltam évekig.
De jó lenne, ha megtanulnánk, hogy hagyjuk az Urat munkálkodni, és ne kezdenénk reklámozni.

Mert pohár van az ÚR kezében, tele habzó, fűszeres borral. Ha tölt belőle, meg kell inni, még a seprőjét is le kell nyelni minden bűnösnek a földön.
Ezt én mindenkor hirdetni fogom, és zsoltárt zengek Jákób Istenének.
A fennhéjázó bűnösöket összetöröm, de az igazakat felmagasztalom!

Isten haragjának poharában vörös bor van és a Jelenések könyvének 14.-ik fejezetében olvashatunk erről a pohárról:

Egy harmadik angyal is követte őket, és így szólt hatalmas hangon: „Ha valaki imádja a fenevadat és annak a képmását, és felveszi annak a bélyegét a homlokára vagy a kezére,

az is inni fog az Isten haragjának borából, amely készen van elegyítetlenül haragjának poharában, és gyötrődni fog tűzben és kénben a szent angyalok és a Bárány előtt;

A 76.-ik zsoltár

Ismerik Istent Júdában, nagy az ő neve Izráelben.

Júda volt a déli királyság, Izrael pedig az északi.

Sálémbe került a sátra

Vagyis Jeruzsálembe.

lakóhelye a Sionra.

Ott törte össze a tüzes nyilakat, a pajzsot, a kardot, a harci eszközöket. (Szela.)

Ragyogó vagy te, hatalmasabb a hegyeknél, ahol zsákmányt ejtenek.

Kifosztottak lettek az elbizakodottak, álomba merültek, elvesztették erejüket a harcosok.

Dorgálásodtól, Jákób Istene, mozdulni sem tud a kocsi és a ló.

Félelmes vagy te, ki állhat meg előtted, amikor haragszol?

Ha ítéletet hirdetsz a mennyben, félni fog a föld, és elcsendesül.

Mert ítéletet tart az Isten, szabadulást ad a földön az alázatosaknak. (Szela.)

Még a haragvó emberek is magasztalni fognak téged, haragjuk maradékát is megfékezed.

Tegyetek fogadalmat Isteneteknek, az Úrnak, és teljesítsétek, ti, akik körülötte vagytok! Vigyetek ajándékot a Félelmetesnek,

aki megtöri a fejedelmek büszkeségét, és félelmet kelt a föld királyaiban!

A 77.-ik zsoltár első része az „én”, az egyes szám első személy körül forog:

Hangosan kiáltok Istenhez, Istenhez kiáltok, hogy figyeljen rám.

Nyomorúságom idején az Úrhoz folyamodom, kezem éjjel is kitárom feléje lankadatlanul, de lelkem nem tud megvigasztalódni.

Istenre gondolok, és csak sóhajtozom, róla elmélkedem, és elcsügged a lelkem. (Szela.)

Szemeimet nyitva tartod, szótlánul hánykolódom.

Gondolkozom a régi napokon, a hajdani esztendőkön.

Eszembe jutnak énekeim éjjelente, szívemben elmélkedem, és ezt kutatja lelkem:

Vajon végleg eltaszít az Úr, és nem tart tovább jóakarata?

Végképp elfogyott szeretete, érvénytelen lett ígérete nemzedékről nemzedékre?

Elfelejtette kegyelmét az Isten, vagy elnyomta irgalmát a harag? (Szela.)

Amikor a figyelmem magam felé fordul, akkor elveszítem az Isten tudatosságomat, és úgy tűnik, hogy távol vagyok tőle.

Az az én bajom, gondoltam, hogy megváltozott a Felséges jóindulata.

Emlékezem az ÚR tetteire, visszagondolok hajdani csodáira.

Végig gondolom minden tettet, elmélkedem dolgaidon.

Most pedig a fordulat következik, és elkezd Istenről beszélni, így a zsoltár vége sokkal reményteljesebben végződik, mert a hangsúly az „én”-ről Istenre kerül.

Azt szokták mondani, hogy az imádság sok mindent megváltoztat, de hányszor változtat meg engem, aki imádkozom, hányszor változtatja meg a hozzáállásomat?

Volt egy barátunk, aki alkoholista volt, és amikor ivott, akkor az egész család fel volt bolydulva. Állandóak voltak a válási fenyegetőzések és mindenféle fenyegetőzések.

Egyik éjjel csengettek, kinyitottam az ajtót, és ott ő állt az ajtó előtt és így szólt: „Segíts, mert a feleségem el fog hagyni, a családom nem szeret, mert nagy veszekedésünk volt, és segítségre van szükségem, Istenre van szükségem, de senki sem akar engem keresztülímádkozni.”

Nem értettem, hogy mit ért ez alatt, mire ő azt válaszolta, hogy senki nem akar elég hosszú ideig imádkozni velem. Kihívásként fogtam fel ezt a mondatot, és mondtam neki, hogy jöjjön át velem a templomba. Ott azt mondtam, neki, hogy addig fogok veled imádkozni, ameddig csak akarod.

Letérdeltünk, és ő elkezdett imádkozni. Én mellétrédeltem, és én is elkezdtem imádkozni, és közben hallgattam, hogy mit imádkozik: „Ó, Istenem, tudod, hogy milyen durvák és kegyetlenek velem, nem értenek meg, és milyen rosszak velem...” Ez így ment egy órán keresztül, sorolta az Úrnak, hogy milyen rossz a családja, milyen szerencsétlen ő, és hasonló dolgokat.

Egy óra elteltével aztán észrevettem, hogy kezd megváltozni a hangnem: „Istenem, az életem teljesen el van rontva, Uram tudom, hogy szolgálnom kellett volna téged, de nem tettem, Istenem, bocsáss meg nekem, megbánom minden bűnömet Atyám...” Na végre, gondoltam, most már el fogunk jutni valahová. Végre „keresztülímádkoztunk” mindazon a szemeten, amit a családja felé akart kiönteni, és végre elkezdett foglalkozni a saját szívének dolgaival.

Újabb óra elteltével ismét változni kezdett imájának hangsúlya: „Uram, köszönöm a segítségedet, Uram, köszönöm, hogy szeretsz engem, Atyám, köszönöm...”, és lassan elaludt ott a templomban. Hoztam egy takarót az irodából, betakartam, és hazamentem. A feleségem megkérdezte, hogy milyen volt. Azt válaszoltam, hogy nem tudom biztosan, de most az Úrral alszik, és elmeséltem neki, hogy milyen egyértelmű változások voltak az imája során, ami jónak tűnt.

Másnap reggel átmentem a templomba, és ő már nem volt ott, így nem tudtam, hogy mi lett a vége a dolognak. Aztán este 5-kor ismét csengettek, és ott állt, frissen vasalt ingben, öltönyben, és azt kérdezte, hogy mikor kezdődik ma este az istentisztelet. Isten dolgozott az életében, mert végre levette a szemét saját magáról, és Istenre kezdett nézni, és így kezdődött el Isten munkája az életében.

Ez mindig így van. Le kell vegyük a szemünket magunkról és a saját helyzetünkről, mert nagyon éncentrikusok vagyunk. Mindezt általában az imáink is kifejezik, mert oly sok bennük az „én, én, én...”, nekem, nekem, nekem...” Amikor magunkról a figyelmünket Istenre irányítjuk, akkor tud Isten valóban dolgozni.

Mielőtt megszülettem volna, az unokatestvérem belehalt egy gerincbetegségbe. Ők két utcányira laktak tőlünk, és a nővéremnek is ugyanez a betegsége volt, és minden látható jel arra mutatott, hogy ő is meghalt. A szeme felakadt, az álla leesett, elállt a lélegzete és a teste élettelenül lehanyatlott.

Édesanyám egész életében baptista volt, és útban a baptista gyülekezet felé volt egy pünkösdi gyülekezet, ahol ő gyakran megállt, és hallgatta az istentiszteletet. Amikor látta, hogy a kislánya élettelenül fekszik, tudta, hogy már túl késő volna orvost hívni, és elfutott a kislánnyal a kezében a pünkösdi gyülekezethez, mert tudta, hogy ők tudják, hogy hogyan kell igazán imádkozni.

A papi lak a templom mellett volt, és amikor kijött a pap, édesanyám ott állt előtte az élettelen testet tartva, és kiabált: „a babám, a babám Istenem gyógyítsd meg a kisbabám!” Lefektette a nővérem mozdulatlan testét a földre, és csak kiabált az Úrhoz hisztérikusan. A pásztor pedig ezt mondta neki:

„Fiatalasszony, vegye le a szemét a kisbabájáról, és emelje a szemét Jézusra. És kezdje dicsérni Jézust, és kezdjen hálát adni Istennek.”

Az apám hazajött és kérdezte a szomszédokat, hogy látták-e a feleségét? Mire azt válaszolta valaki, hogy „igen, Smith úr, azt hiszem, hogy a kislánya meghalt, és elrohant a babával a templomba.”

Az apám elindult a templomba, hogy megverje a lelkipásztort, és elhozza a kislányát, hogy valami megbízhatóbb segítséget hozzon számára, de amikor meglátta, hogy ott fekszik, felfogta, hogy már túl van azon, hogy ember segíthetne rajta. Lerogyott a térdére és elkezdett esedezni Isten előtt.

A pásztor továbbra is arra bízta az anyukámat, hogy vegye le a szemét a kislányról, és az Úrra nézzen. Édesanyám elkezdte dicsőíteni az Urat, és ezt mondta: „Uram, ha visszaadod a kislányomat, akkor az életemet neked adom, és téged foglak szolgálni egész életemben, megteszek bármit, amit akarsz, csak add vissza a kislányomat.”

A nővérem magához tért, azonnal teljesen meggyógyult. Hazavitték, és otthon már nevetgélt, és teljesen jól volt ezek után.

Két hónap múlva megszülettem, és amikor az orvos azt mondta édesanyámnak, hogy fia született, anyukám behunyta a szemét és azt mondta: „Uram, megtartom az ígéretemet a fiam által.” Az apám pedig a kórház folyósóján így kiabált: „Dicsőség az Úrnak, fiam született!” Így tehát istenfélő környezetben nőttem fel.

Mennyire fontos, hogy levegyük hát a szemünket saját magunkról, és az Úrra figyeljünk – ez mindent megváltoztat. Ha magatokra és a körülményeitekre figyeltek, akkor nagyon gyorsan elsüllyedhettek a nehézségekbe, de ha az Úrra figyeltek, akkor még a vizen is járni tudtok.

A zsoltáros is magára figyelve kezdte, aztán figyelmét az Úr felé fordította, és a zsoltár győzelemmel fejeződik be:

Szent a te utad, Istenem! Van-e oly nagy Isten, mint a mi Istenünk?

Te vagy az Isten, aki csodákat tettél, megismertetted erődet a népekkel.

Megváltottad hatalmaddal népedet, Jákób és József fiait. (Szela.)

Láttak téged a vizek, ó Isten, láttak a vizek, és megremegtek, a mély vizek is reszkettek.

A felhők ontották a vizet, a magas fellegek mennydörögtek, nyilaid pedig cikáztak.

Mennydörgésed hangzott a forgószélben, villámok világították be a világot, reszketett és rengett a föld.

Utad a tengeren át vezetett, ösvényeid a nagy vizeken, lépteid nyoma nem látszott.

Mint nyáját, úgy vezetted népedet Mózes és Áron által.

A 78.-ik zsoltár Isten népének történelmét eleveníti fel, és azért íródott, hogy az elkövetkező generációt emlékeztetse az Úr munkájára. Az egyik legfontosabb kötelezettségünk az, hogy Isten munkáját ne hagyjuk meghallni a letűnő generációval együtt. Sajnos, Isten munkája nagyon ritkán folytatódik a következő generációval, mert levesszük a szemünket azokról a dolgokról amit Isten csinált, és emlékműveket állítunk, ahelyett hogy Istenen tartanánk a szemünket, mert egész végig Ő munkálkodott.

Mindig tragikus dolog, amikor Isten munkája emlékművekbe torkollik. Valahogy át kell adjuk a gyerekeinknek Isten hatalmas munkáját, hogy ez tovább folytatódjon. Izrael gyermekei megpróbálták ezt megtenni, de elbuktak, és így Isten munkája elfelejtődött egyik generációról a másikra.

Igy volt ez amikor Hezekiást a fia Manassé követte. Hezekiás egy csodálatos és igazságos király volt, Manassá pedig egy gonosz, alattomos király. Valahogy az apa nem volt jó kapcsolatban a fiával, és nem tudta átadni az Istenbe vetett hitét és bizodalját.

*Figyelj, népem, tanításomra, fordítsátok felém fületeket, amikor beszélek!
Mert példázatra nyitom számat, ősrégi titkokat akarok hirdetni.
Amiket hallottunk és tudunk, mert őseink elbeszéltek nekünk,
nem titkoljuk el fiaink elől, elbeszéljük a jövő nemzedéknek: az ÚR dicső tetteit és erejét, csodáit,
amelyeket véghezvitt.
Intelmeket írt Jákób elé, tanítást adott Izráelnek, és megparancsolta őseinknek, hogy adják azokat tovább
utódaiknak.
Tudja meg ezt a jövő nemzedék, a születendő fiak, és ha felnőnek, beszéljék el fiaiknak,
hogy Istenbe vessék bizalmukat; ne felejtsek el Isten nagy tetteit, és tartsák meg parancsolatait.
Ne legyenek olyanok, mint őseik, a dacos és lázadó nemzedék, az állhatatlan szívű nemzedék, amelynek
lelke nem maradt hű Istenhez:
mint az újjal fölfegyverzett efraimiak, akik meghátráltak az ütközet napján.
Nem tartották meg Isten szövetségét, nem akarták követni tanítását.
Elfelejtették nagy tetteit, csodáit, amelyeket látniuk engedett.
Őseik előtt csodákat művelt Egyiptom földjén, Cóban mezején.
Tengert vágott ketté, s átvezette őket, a víztömeget gátként állította meg.
Nappal felhővel vezette őket, éjszakánként pedig tűz fényével.
Sziklákat hasított ketté a pusztában, bőven adott inniuk a mélységből.
Patakokat fakasztott a sziklából, mint folyamokat zúdította le vizüket.
De továbbra is vétkeztek ellene, lázongtak a Felséges ellen a pusztában.
Próbára tették Istent vágyaikkal, ennivalót kérve kívánságuk szerint.
Isten ellen szóltak, amikor ezt mondták: Tud-e Isten asztalt teríteni a pusztában?
A sziklára ugyan ráütött, folyt a víz és patakok áradtak, de tud-e kenyeret is adni, és húsról gondoskodni
népének?
Az ÚR ezt hallva megharagudott, és tűz lobbant fel Jákób ellen, haragra gerjedt Izráel ellen,
mert nem hittek Istenben, és nem bíztak segítségében.*

Isten a hitetlenségük miatt haragudott meg rájuk. A Biblia azt mondja, hogy hit nélkül lehetetlen Isten kedvében járni.

*Parancsot adott a magas fellegeknek, és megnyitotta az égi kapukat.
Mannaesőt hullatott rájuk eledelül, mennyei gabonát adott nekik.
Isteni kenyeret evett mindenki, eledelt küldött, hogy jóllakjanak.
Keleti szelet támasztott az égen, és déli szelet hajtott erejével.
Annyi húst hullatott rájuk, mint a por, annyi madarat, mint a tenger fővénye.
Táborukra hullatta azokat, hajlékaik köré.
Ették, és igen jóllaktak, amit csak kívántak, megadta nekik.
De nem hagytak fel kívánságaikkal, bár még szájukban volt az étel.*

Mással, a kívánságot nem lehet megelégtetni.

*Ezért haragra gerjedt ellenük az Isten, megölte legjobbjait, leterítette Izráel ifjait.
Ezek után is csak vétkeztek, és nem hittek csodáiban.
Ezért hiábavalóságban hagyta telni napjaikat, esztendeiket rémületben.
Ha öldökölni kezdte őket, hozzá folyamodtak, megtértek, és kíváncsok voltak Isten után.
Meggondolták, hogy Isten a kősziklájuk, a felséges Isten a megváltójuk.
De csak szájukkal hitegették, nyelvükkel hazudoztak neki.
Szívük azonban nem tartott ki mellette, nem voltak hűségesek szövetségéhez.*

Hányszor történik meg ez, hogy az emberek a nyelvükkel szépeket mondanak, de ugyanakkor hazudnak Istennek, mert a szívük távol van tőle.

*Pedig ő irgalmas, megbocsátja a bűnt, nem akar elpusztítani, sőt sokszor visszafojtja haragját, nem engedi, hogy egészen fellobbanjon indulata.
Meggondolja, hogy halandók ōk, olyanok, mint a tovatűnő szél, amely nem tér vissza.*

Istennek hála, hogy Ő irgalmas velünk, és emlékszik arra, hogy csak halandók vagyunk. Pedig mi néha azt gondoljuk, hogy szupermenek vagyunk, azt gondoljuk magunkról, hogy nagyon erősek, nagyon hatalmasak vagyunk. A fiatal keresztények sokszor nagy hirtelen kijelentik, hogy megyek, és szolgálni akarom Istent a missziókban. És mennyi ideje vagy keresztény: „Két hónapja, de tudom, hogy Isten misszióra hív engem!” Olyan erősnek érzed magad, hogy az egész világot le tudod igázni. De Isten tudja, hogy csak por vagy, és az a jó ha erre mi magunk is rájövünk, és megtanuljuk, hogy ne saját testünkben, hanem teljesen az Úr kezében bízunk .

Meggondolja, hogy halandók ōk, olyanok, mint a tovatűnő szél, amely nem tér vissza.

Ez a vers a reinkarnáció ellen szól, mert az életünk olyan szél, amely tovatűnik, és soha többé nem tér vissza. Nem fogunk visszatérni ide, de ki a csuda akarna visszajönni? Amikor a jövőre vonatkozó előrejelzésekről olvasok, akkor egyáltalán nem szeretnék itt maradni sokáig. Hogy még vissza is jöjjenek, és megint ezeken menjek keresztül, köszönöm szépen, nem kérek belőlük.

*Hányszor lázadtak ellene a pusztában, hányszor okoztak neki fájdalmat a sivatagban!
Sokszor kísértették az Istent, megbántották (korlátozták) Izráel Szentjét.*

Istent az emberek hitetlensége korlátozhatja. Amikor Jézus Názáretben volt, akkor azt olvassuk, hogy nem sok csodát tett az emberek hitetlensége miatt. A hitetlenségünk korlátozhatja Isten munkáját az életünkben. Izrael gyermekei, és a ma emberei is korlátokat szabnak Isten munkájának.

Ezek közül megemlíteném a kegyelem osztogatás korlátait. Azt tartják egyesek, hogy bizonyos dolgok elosztása az apostolokkal befejeződött, és Isten már nem munkálkodik, már nem gyógyít, már nem tesz csodákat, és a Szentlélek ajándékai már nem működnek. Korlátokat állítunk Isten elé. Nem azért nem működnek ezek, mert Isten nem akarja, hanem a mi hitetlenségünk miatt, mert nem hisszük, hogy Isten mindezt ma is meg tudja tenni.

Ez a saját életünkre is igaz, korlátozhatjuk Isten munkáját. Amikor Istenhez szólok azt mondom neki, hogy „Istenem, nyitva állok mindenre és bármire, amit tenni szeretnél az életemben!” Nem szeretnék semmiféle korlátot felállítani azzal kapcsolatban, amit Isten tenni akar bennem vagy rajtam keresztül, sem az elméleteim, sem saját kulturám korlátai, sem pedig oktatásom miatt.

*Nem gondoltak hatalmára és arra a napra, amelyen kiváltotta őket a nyomorúságból,
amikor jeleket tett Egyiptomban, és csodákat Cóban mezején.
Vérré változtatta a folyókat, nem ihattak a patakokból.
Bögyöket bocsátott rájuk, hogy marják őket, és békákat, hogy romlást hozzanak rájuk.
Termésüket a cserebogárnak adta, munkájuk gyümölcsét a sáskáknak.
Szőlőjüket jégesővel pusztította el, fügefáikat felhőszakadással.
Állataikat jégesővel verette, jószágait villámokkal.
Rájuk zúdította izzó haragját, dühét, háborgását, a pusztító angyalok seregét.*

Ez minden bizonnyal utalás lehet az elsősülöttek megöletésére.

*Utat nyitott haragjának, nem óvta meg őket a haláltól, életüket dögvésszel sújtotta.
Levágott minden elsősülöttet Egyiptomban, a férfierő első termését Hám sátraiban.
Útnak indította népét, mint juhokat, vezette, mint nyáját a pusztában.
Biztonságban vezette őket, nem rettegtek, de ellenségeiket a tenger borította el.
Bevitte őket szent területére, erre a hegyre, melyet jobbójával alkotott.
Népeket űzött ki előlük, nekik osztotta ki azoknak birtokát, Izráel törzseit telepítette sátraikba.
De ők kísértették a felséges Istent, lázadoztak, és nem tartották meg intelmeit.
Hűtlenül elpártoltak, mint őseik, csalódást okoztak, mint a meglazult új.
Áldozóhalmaikkal haragították, és bálványszobraikkal ingerelték.
Ezt hallva Isten felháborodott, és nagyon megutálta Izráelt.
Elvetette silói lakóhelyét, sátrát, amelyben emberek közt lakott.*

A Szent sátor eredetileg Silóban állt, amely Efraim törzséhez tartozott.

*Fogságba juttatta hatalma jelét, ékességét ellenség kezébe.
Népét fegyver martalékvá tette, mert megharagudott örökségére.
Ifjait tűz emésztette meg, szüzeinek nem énekeltek nászdal.
Papjai fegyver által estek el, özvegyei nem sírhattak.
Akkor, mint aki addig aludt, fölébredt az Úr, mint egy bortól ujjongó hős,
és visszaverte ellenségeit, gyalázatba döntötte őket örökre.
De József sátrát megvetette, nem Efraim törzsét választotta,
Júda törzsét választotta ki, a Sion hegyét, mert azt szereti.
Magasra építette szentélyét, akár az eget, örök alapot vetett neki, akár a földnek.
Azután kiválasztotta szolgáját, Dávidot, és kivette őt a juhaklok közül.
A szoptató juhok mögül hozta el, hogy pásztora legyen népének, Jákóbnak, és örökségének, Izráelnek.
Pásztorolta is tiszta szívvel, terelgette ügyes kézzel.*

Ez volt tehát a történelmük áttekintése, hogy emlékeztesse őket Isten csodálatos múltbéli munkáira.

A 79.-ik zsoltár a jövőre tekint, amikor a templomot lerombolják majd, talán Rehoboám idejéről szól, amikor az egyiptomiak pusztítottak.

*Ó Isten! Pogányok törtek örökségedre, meggyalázták szent templomod, romhalmazzá tették Jeruzsálemet.
Szolgáid holttestét az ég madarainak adták eledelül, híveid testét a föld vadjainak.
Úgy ontották véruket Jeruzsálem körül, mint a vizet, és nem temette el őket senki.
Csúffá lettünk szomszédaink előtt, környezetünk gúnyol és kinevet.
URam, meddig tart még haragod? Meddig lobog tűzként indulatod?
Töltsd ki lángoló haragodat a pogányokon, akik nem ismernek téged, az országokon, ahol nevedet nem hívják segítségül!
Mert megemésztették Jákóbot, és lakóhelyét elpusztították.
Ne ródd fel nekünk az elődök bűneit, siess felénk irgalmasan, mert igen elesettek vagyunk!
Segíts meg bennünket, szabadító Istenünk, a te neved dicsőségéért! Ments meg minket, és nevedért bocsásd meg vétkeinket!
Ne mondassák a pogányok: Hol van az ő Istenük? Legyen nyilvánvalóvá előttiünk, hogy bosszút állsz a pogányokon szolgáid kiontott véréért!
Jusson eléd a foglyok sóhajtása, tartsd meg a halálraítélteket, mert hatalmas a te karod!
Hétszeresen fizess vissza szomszédainknak a gyalázatot, mellyel téged illettek, Uram!*

Mi pedig, a te néped, lefelődnék nyája, örökké magasztalunk téged. Nemzedékről nemzedékre mondunk dicséretet neked.

A zsoltár az ellenségeik által okozott pusztítás leírásával kezdődik, és azt kéri Istentől, hogy álljon bosszút azokon, akik a pusztulást hozták Izrael népére.

A 80.-ik zsoltár:

Figyelj ránk, Izrael pásztora, aki úgy terelgeted Józsefet, mint egy nyájat! Te, aki kerúbokon trónolsz

A Jelenések könyvében János leírja Isten trónját, amelyet a négy kerúb vesz körül, és akik azt éneklik éjjel és nappal, hogy „Szent, szent, szent vagy, hatalmas Úr Isten”.

jelenj meg ragyogva

Efraimnak, Benjáminnak és Manassénak! Mutasd meg hatalmadat, jöjj segítségünkre!

Istenünk, újíts meg bennünket! Ragyogtasd ránk orcádat, hogy megszabaduljunk!

URam, Seregek Istene, meddig füstölög haragod néped imádsága ellenére?

Kenyér helyett könnyel etetted őket, bőségesen adtál inni könnyeket.

Te okoztad, hogy civakodnak velünk szomszédaink, ellenségeink pedig gúnyolnak minket.

Seregek Istene, újíts meg bennünket! Ragyogtasd ránk orcádat, hogy megszabaduljunk!

Egy szőlőtőt hoztál el Egyiptomból.

Az Egyiptomból kihozott szőlőtő Izrael népe.

Népeket úztél el, ezt meg elültetted.

Helyét elegyengetted, gyökeret vert, és ellepte a földet.

Árnyéka hegyeket borított be, vesszői vetekednek a hatalmas cédrusokkal.

Indáit a tengerig növesztette, hajtásait a Folyamig.

Miért romboltad le kerítéseit, hogy szedhessen róla, aki csak arra jár?!

Lerágja az erdei vadkan, és lelegetli a mezei vad.

Seregek Istene, fordulj hozzánk! Tekints le az égből, lásd meg, és gondozd ezt a szőlőt!

Izrael nemzetét szőlőhöz hasonlítja, ezt a szimbólumot Ézsaiás próféta is használja, ahol Isten a szőlőjét elültette, nevelte, gondozta, és kisasjtolta, de az nem hozta azt a termést, amire Isten vágyott.

Oltalmazd, amit jobboldal ültettél, és a fiút, akit magadnak neveltél!

Pusztuljanak el dorgálásodtól, akik fölperzselték, levagdalták!

Legyen kezed azzal a férfival, jobbod azzal az emberrel, akit magadnak neveltél!

És mi nem pártolunk el tőled. Tarts életben bennünket, és mi segítségül hívjuk nevedet.

URam, Seregek Istene, újíts meg bennünket! Ragyogtasd ránk orcádat, hogy megszabaduljunk!

Isten elfordult Izrael nemzetétől, mert ők megtagadták Istent. Ászáfnak azt mondta a próféta, hogy az Úr addig van veled, amíg te az Úrral maradsz. Ha keresed, akkor megtalálod, de ha megtagadod, akkor Ő is megtagad téged.

Nincs az életben nagyobb tragédia, mint az, ha Isten megtagad. Istennek hála, ezt egyikünk sem kell megtapasztalja. Jézus a kereszten így kiáltott: „Ó, Istenem, miért hagytál el engemet!” Ott a kereszten Jézust azért tagadta meg az Atya, hogy téged sohase kelljen megtagadjon.

Atyám, köszönjük, hogy tanítasz az Igéből, és add, hogy megtanuljuk az általad tanított leckéket, és alkalmazzuk ezeket a mi életünkben.

Dávid azt mondta, hogy „Az igédet a szívembe rejtem, hogy ne vétkezhesek ellened.” Tegyétek ezt ti is, és Isten igéjében bővölködjön a szívetek, hogy felfoghassátok azt, hogy mennyire szeret Isten, mennyire érdeklő a ti jóléteket, és mennyire szeretne segíteni nektek és megerősíteni titeket.

Járjatok vele megújult tudatosságban, idézzétek fel az Ő szeretetét, jóságát és hatalmát, hogy megerősíthessen minden nehézségeitekben és megpróbáltatásotokban, azért, hogy Jézus Krisztus győzelmében és a Szentlélek erejében járhattok olyan életet élve, amely kedves Őneki.

90 perc